

Oblastní galerie Vysočiny v Jihlavě
Komenského 10, 586 01 Jihlava

Zřizovatelem organizace je Kraj Vysočina

TISKOVÁ ZPRÁVA

JAN HÍSEK

OSTROV V LESE

Vernisáž: **13. 11. 2019 v 17 hodin**

Termín výstavy: **13. 11. 2019 – 16. 2. 2020**

Místo konání: **Oblastní galerie Vysočiny v Jihlavě, Komenského 10, Jihlava**

Kurátor: **Radek Wohlmuth**

kontakt za OGV: Ilona Staňková / stankova@ogv.cz / 777 679 033

Komentovaná prohlídka: **30. 11. 2019 ve 13 hodin**

Název nového výstavního projektu malíře a grafika Jana Híska (1965) je kombinovaný. Jde o složeninu konkrétního s představou, což může být zároveň základní obecný princip definující jeho tvorbu. V tomto případě se v první řadě jedná odkaz na jedno z vřdčích pláten z loňského roku, pojmenované *Ostrov*. K němu se pojí Hískovo vnímání Vysočiny jako „lesního“ místa, přičemž les pro něj významově a emotivně představuje pojem zahrnující v sobě stejně tak asociaci úkrytu, jako vzdálenosti nebo ticha. Rovinu osobní mytologie, která je u tohoto autora vždy důležitá, zastupuje intenzivní vzpomínka na obraz *Korálový ostrov* od Toyen z poloviny dvacátých let minulého století, tedy doby, kdy se v Kamenici u Jihlavy – tedy v bezprostřední blízkosti města, kde se výstava koná – narodila jeho maminka. Ta se však ještě v raném dětství spolu s rodiči odstěhovala, takže pro Jana Híska zůstal zdejší kraj s ohledem na rodinnou historii sice významnou destinací, ve skutečnosti však naprosto neznámým teritoriem, které má na jednu stranu důvod subjektivně prožívat, a na druhou zase představit v něm svou obraznost a sebe sama možná i s o něco větší mírou intenzity než jindy.

Tomu také odpovídá koncept celého projektu. Komplexní záběr, který vedle sebe klade nejzásadnější linie jeho tvorby, zaručuje potenciál retrospektivního ohlédnutí, zařazení prací z poslední doby přitom ale zřetelně akcentuje Hískovu aktuální tvůrčí situaci s otevřeným koncem pro další léta. Celek pak poměrně obsáhle monitoruje psychologii, jazyk i vizualitu Hískova unikátního výtvarného vyprávění a identifikuje ho jako vrstevnatý fenomén, jímž tento autor zviditelňuje svůj vnitřní svět a při tom symbolicky reflektuje ten vnější. Ambicí expozice je vytvoření výjimečné možnosti sledovat v jejím rámci východiska, kontext i momentální stav Hískovy tvorby, to vše při vědomí nesnadnosti jejího čtení. Právě proto je výstava rozdělena s ohledem na galerijní prostor po blocích do několika logických celků, které se zaměřují nejen na použitá média, ale především formální vývoj v závislosti na jeho chronologické posloupnosti.

Celkově zahrnuje téměř čtvrt století, počínaje grafickými listy zhruba od poloviny 90. let, jimiž na sebe tento absolvent ateliéru knižní kultury a písma Milana Hegara a Jana Solpery na Vysoké škole uměleckoprůmyslové v Praze poprvé výrazně upozornil. Již tehdy byla oceňována jeho výjimečná subtilní práce, technická preciznost i vynalézavost a spolu s nimi také imaginativní způsob vidění, který stále nemá na současné domácí výtvarné scéně obdoby. Ne náhodou je Jan Hísek zatím jediným ryzím grafikem mezi finalisty celé dosavadní historie Ceny Jindřicha Chalupického (1999). I to je jedna z příčin, proč dostaly práce na papíře poměrně velký prostor.

Druhým těžištěm expozice je samozřejmě malba, k níž se Jan Hísek rozhodně přiklonil na přelomu tisíciletí, a která u něj hraje prim do dneška. Zastoupeny jsou obě jeho zásadní polohy, tedy ta uvolněná vířivá směřující k abstraktní neuchopitelnosti, i ta momentální, která se odvíjí v uskromněné až temné barevnosti a je charakteristická příklonem k pevnějšímu tvarosloví, lineární obrysové modelaci a zobrazivosti obecně. Ať už se ale jedná o jeho původní systémy vrstvených kreseb, nebo naopak ryzí „zaklínání“ v barevné ploše, Hískovou hlavní metodou stále zůstává téměř nekontrolovaná intuitivní malba postupně rozvíjená od počátečního iniciačního bodu. Jejím prostřednictvím se otevírají jen tušené emotivní vzorce, kódují zlomky příběhů i v podvědomí ukotvených vjemů z míst, která někdy navštívil. Do jeho kompozic – někdy ne nepodobných krajině, jindy bližších spíš nebeské perspektivě, se pak samovolně projektují emblematické prvky se symbolickým nábojem, jakými jsou nyní například kopretinové hvězdy nebo pletence mraků.

Jan Hísek je výrazný solitér s romantickými kořeny. Metaforicky vzato - sám tak trochu ostrov uprostřed lesů v bezmořské zemi. Z tohoto pohledu je zřejmě možné vnímat jeho výstavu autobiograficky. Jeho obrazy nelze snadno, tím méně rychle vstřebat, už proto, že mají často podobu složitého předitiva, kde úplně neplatí tradiční fyzikální ani optické zákonitosti. Nejsou doslovné, realisticky vstřícné ani prvoplánově efektní. Nemají jednoznačné řešení nebo pointu a divákovi většinou nic neusnadňují. Spíš než aby popisovaly, zjevují. Představují zvláštní bezčasný prostor sám pro sebe, který je konzistentní, má specifické kouzlo, ale jeho hloubku ani tajemství nelze nikdy zcela prozkoumat. Člověk vlastně může udělat jen jedno - vstoupit do něj očima a fascinovaně se rozhlížet.

Radek Wohlmuth